

Het boek Daniël - Honderddrieënzeventig

De pauselijke schaduwen: onthulling van de invloed en bedoelingen achter 'Hitlers paus'

Jeff Pippenger

2024-04-03

In het boek getiteld **Hitler's Pope** begint de auteur John Cornwell het verhaal van de toekomstige paus die regeerde toen Hitler over Duitsland heerste, met diens grootvader en paus Pius IX, die uit de stad Rome werden verdreven. Toen Pius IX uit de stad Rome vluchtte, vermomd als een non, was de enige man die hij met zich meenam de grootvader van de toekomstige paus. Cornwell behandelt de nauwe relatie tussen de twee mannen en laat vervolgens zien hoe ook de vader van de toekomstige paus verbonden was met het machtscentrum van de Katholieke Kerk. Daarmee brengt hij de sociale, politieke en religieuze context van de geschiedenis vanaf de tijd van Pius IX tot en met de Tweede Wereldoorlog in kaart. Dit historische overzicht is buitengewoon informatief.

„Nog een stap in de pauselijke aanmatiging werd gezet, toen in de elfde eeuw paus Gregorius VII de volmaaktheid van de Roomse Kerk proclameerde. Onder de stellingen die hij naar voren bracht, bevond zich er een die verklaarde dat de kerk nooit had gedwaald en, overeenkomstig de Schriften, ook nooit zou dwalen. Maar de schriftbewijzen vergezelden die bewering niet. De hoogmoedige pontifex eiste ook de macht op om keizers af te zetten, en verklaarde dat geen enkel vonnis dat hij uitsprak door iemand ongedaan kon worden gemaakt, maar dat het zijn prerogatief was de beslissingen van allen anderen ongedaan te maken.”

“Een treffende illustratie van het tirannieke karakter van deze voorvechter van de onfeilbaarheid werd gegeven in zijn behandeling van de Duitse keizer, Hendrik IV. Omdat hij het had gewaagd het gezag van de paus te negeren, werd deze vorst geëxcommuniceerd en van de troon vervallen verklaard. Ontzet door de afval en bedreigingen van zijn eigen vorsten, die door het pauselijk mandaat tot opstand tegen hem werden aangemoedigd, voelde Hendrik de noodzaak vrede te sluiten met Rome. In gezelschap van zijn vrouw en een trouwe dienaar stak hij midden in de winter de Alpen over, opdat hij zich voor de paus zou vernederen. Toen hij het kasteel bereikte waarheen Gregorius zich had teruggetrokken, werd hij, zonder zijn wachters, naar een buitenhof geleid, en daar wachtte hij, in de strenge winterkou, met onbedekt hoofd en blote voeten, en in armzalige kleding, op de toestemming van de paus om in diens tegenwoordigheid te verschijnen. Pas nadat hij drie dagen lang had volhard in vasten en biechten, verwaardigde de paus zich hem vergiffenis te schenken. Zelfs toen geschiedde dit slechts op voorwaarde dat de keizer de goedkeuring van de paus zou afwachten alvorens de tekenen van de koninklijke waardigheid weer aan te nemen of de koninklijke macht uit te oefenen. En Gregorius, verrukt over zijn triomf, pochte erop dat het zijn plicht was de trots van koningen neer te halen.” *The Great Controversy*, 57.

Gregorius VII was een „voorstander van onfeilbaarheid”, maar deze belachelijke aanspraak werd pas tot officiële leer (dogma) verheven door Pius IX, die deze dwaze aanspraak op het Eerste Vaticaans Concilie tot gevestigde leer maakte. De leer werd aangenomen op 18 juli 1870, precies

honderdvijftig jaar vóór de eerste teleurstelling van de honderdvierenveertigduizend.

Wat leerzaam is aan de geschiedenis, is dat, toen Pius IX het Eerste Vaticaans Concilie organiseerde en zijn leer van de onfeilbaarheid invoerde, zijn drijfveer werd ingegeven door zijn haat tegen wat men „modernisme” noemde. Zij was niet geworteld in het idee dat een paus geen fouten zou kunnen maken bij het definiëren van bijbelse leerstellingen; zij was een verdediging van het pauselijke verzet tegen de invloed die door de Franse Revolutie was voortgebracht. Zij was gericht tegen wat uiteindelijk bekend zou worden als het Communisme.

De Franse Revolutie bracht een omwenteling teweeg in de heersende structuur van de Europese naties, met een bijzondere haat tegen de monarchie die het pausdom is. Het was een Italiaanse republikeinse opstand die Pius IX en zijn rechterhand tijdelijk uit Rome had verdreven. Het „modernisme”, dat werd vertegenwoordigd door de verschillende filosofieën die door de Franse Revolutie waren voortgebracht, was de aartsvijand van Pius IX, en zijn leer van de onfeilbaarheid was bedoeld om elke aanspraak te handhaven die de paus maakte tegen de modernistische ideeën die door de Franse Revolutie waren voortgebracht.

Daniël hoofdstuk elf, vers veertig, geeft aan dat in 1798 de koning van het zuiden (het atheïstische Frankrijk) de dodelijke wond toebrengt aan de koning van het noorden (het pausdom).

De leer van de onfeilbaarheid van Pius IX hield verband met de oorlog die wordt voorgesteld in vers veertig van Daniël elf, en vanaf het laatste deel van 1869 tot het daaropvolgende jaar riep Pius IX het Eerste Vaticaans Concilie bijeen, bekend als Vaticanum I, met het doel te bevestigen dat de paus het hoofd van het katholicisme was, en dat het katholicisme het hoofd van alle kerken was, zoals was afgekondigd door het decreet van Justinianus in het jaar 533.

Het Tweede Vaticaans Concilie, ook bekend als Vaticanum II, werd gehouden van 1962 tot 1965. Het was een mijlpaal in de geschiedenis van de Katholieke Kerk en een van de meest betekenisvolle oecumenische concilies van de moderne tijd. Het concilie kwam bijeen onder leiding van paus Johannes XXIII en werd na de dood van Johannes XXIII in 1963 voortgezet tijdens het pontificaat van paus Paulus VI. Het is belangrijk het duidelijke onderscheid tussen deze twee concilies te erkennen.

Het eerste concilie moest vaststellen wat het „primaat” van de paus wordt genoemd, hetgeen betekent dat de paus de hoogste heerser, leraar en herder van de Kerk is, verantwoordelijk voor het bewaren en uitleggen van de geloofsleer. Zijn gezag bestond in het definiëren van dogma's, het uitvaardigen van leerstellige decreten en het doen van gezaghebbende uitspraken over zaken van geloof en zeden, bekend als de pauselijke onfeilbaarheid. Daaronder valt tevens de rechtsmacht van de paus over de universele Kerk, met inbegrip van de bevoegdheid bisschoppen te benoemen, de sacramenten te regelen en het bestuur van de Kerk te leiden.

Het tweede concilie had tot doel de kerk om te vormen tot een oecumenische entiteit. De concilies vertegenwoordigden rechtstreeks tegengestelde stellingen. Het conservatieve eerste concilie werd tegengesproken door het liberale tweede concilie. Deze twee facties verschilden als dag en nacht, en de profetie die wordt toegeschreven aan de drie geheimen van Fatima duidt op een interne

oorlog die treffend wordt weergegeven door deze twee concilies.

De profetie duidt een groep aan die de door Pius IX vertegenwoordigde voorrang handhaaft; deze wordt voorgesteld door wat ofwel de „witte paus”, de „goede paus” of de „goede bisschop” wordt genoemd. De andere groep, die met Vaticanum II wordt geassocieerd, wordt voorgesteld door de „zwarte paus”, of de „slechte paus”, of de „slechte bisschop”. De controverse tussen de twee politieke opvattingen wordt verbeeld wanneer men het heiligdom van het wonder van Fatima bezoekt, in Fatima, Portugal. Bij het binnengaan bevindt de wandelweg zich tussen een standbeeld van een zwarte paus aan de ene zijde en een witte paus aan de andere zijde.

Het wordt derhalve een deel van de erfenis van de man die uiteindelijk zou worden wat het boek aanduidt als Hitlers paus, dat zijn wortels verstrengeld zijn met de strijd tussen het modernisme (de koning van het zuiden) en de pauselijke primaatschap (de koning van het noorden).

Het dient te worden begrepen dat de auteur van het boek dat wij beschouwen een katholiek in goede staat was, en dat zijn verklaarde doel bij het schrijven van het boek was licht te werpen op de bewering dat de paus die tijdens de Tweede Wereldoorlog regeerde Hitler, de nazi's had gesteund, of enige schuld had aan de holocaust tegen de Joden en anderen. Wanneer Cornwell de grootvader van Pius XII behandelt, die de rechterhand was die het Eerste Vaticaans Concilie tot stand bracht, wordt de geschiedenis van de strijd tussen de koningen van het zuiden en het noorden in juist die geschiedenis uitgespeeld. Toen de revolutie van het „republikaans” Italië bereikte, dreven de Italianen Pius IX gedurende ongeveer een jaar de stad Rome uit, en vanaf dat moment, zelfs nadat hij was teruggekeerd, heeft het pausdom nooit meer bezeten dan de honderd tien acres die bekendstaan als Vaticaanstad.

De enige manier waarop hij überhaupt naar het Vaticaan kon terugkeren, was met de hulp van Franse troepen en een lening van de Rothschilds, de beruchte Joodse bankiers. Om de pauselijke medeplichtigheid aan de holocaust tijdens de Tweede Wereldoorlog op verstandige wijze te begrijpen, is enig basisbegrip vereist van Europa's houding ten opzichte van de Joden sinds de kruisiging van Christus. Het boek suggereert dat antisemitisme en racisme twee verschillende houdingen zijn, en stelt dat Hitlers haat jegens de Joden racistisch was, omdat Hitler de Joden beschouwde als een lagere categorie menselijke wezens, terwijl antisemitisme de haat tegen de Joden was omdat zij God hadden gedood. Of zij nu één en hetzelfde zijn, dan wel of er daadwerkelijk een onderscheid tussen beide bestaat, de werkelijkheid van het lot van de Joden is het waard begrepen te worden.

Bijvoorbeeld, wanneer vandaag in Amerika het woord „getto” wordt gebruikt, denken de meesten dat het de aanduiding is van het arme, verloederde deel van de stad. Maar de term „getto” verwees oorspronkelijk naar een wijk van een stad, vooral in Venetië, Italië, waar Joden in de Middeleeuwen gedwongen werden te wonen. Het eerste getto werd in 1516 in Venetië ingesteld, toen de Venetiaanse Republiek de Joden beperkte tot een aangewezen gedeelte van de stad dat bekendstond als de „geto nuovo” (nieuwe gieterij), dat uiteindelijk bekend werd als het getto.

In Europa werden de Joden gedurende de Middeleeuwen beperkt in de plaatsen waar zij mochten wonen, evenals in de beroepen die het hun was toegestaan uit te oefenen. Deze beperkingen waren

gebaseerd op de oude definitie van antisemitisme, die verwees naar de overtuiging dat de Joden God hadden gedood en dat al hun daaropvolgende problemen zij door hun eigen daden over zichzelf hadden gebracht.

In de Middeleeuwen was het een gevestigde traditie dat christenen geen geld mochten uitlenen of rente op een lening mochten aanvaarden. De Joden waren van die beperking vrijgesteld, en het uitlenen van geld werd een van de beroepen die Joden mochten uitoefenen. De Joodse bankiers, zoals de familie Rothschild, waren geldwisselaars als gevolg van wettelijke beperkingen ten aanzien van de beroepen die zij mochten uitoefenen. Toen Pius IX middelen nodig had om naar het Vaticaan terug te keren, werd de frustratie over het niet langer regeren van de stad Rome nog vergroot door de noodzaak zich voor geld tot de Joden te wenden.

Voordat Pius IX uit Rome werd verdreven, scheen hij ten aanzien van de Joden en van de verhouding van de kerk tot de Joden tot een van twee kampen te behoren. Deze twee kampen bestonden uit hen die meenden dat de Joden, wat hun ook overkomt, eenvoudig krijgen wat zij verdienen, en uit het andere, dat de neiging had de Joden enigszins barmhartigheid te betonen. Toen Pius IX, nadat hij was verdreven, naar het Vaticaan terugkeerde, openbaarde de barmhartigheid die hij vóór zijn ballingschap soms had betoond zich nooit meer. Vóór zijn ballingschap had hij het getto in de stad Rome opgeheven, en na zijn terugkeer stelde hij het getto opnieuw in en begon hij de Joden te belasten om zijn financiële verliezen te compenseren.

Paus Pius IX's rechterhand was Marcantonio Pacelli, de grootvader van Hitlers paus. Hij was een advocaat die behoorde tot een bijzondere klasse van advocaten die het pausdom ondersteunden. Zijn zoon werd deel van diezelfde eliteklasse van advocaten, evenals zijn kleinzoon, die uiteindelijk Hitlers paus zou worden. Nadat het boek de geschiedenis heeft behandeld van Eugenio Pacelli's grootvader, zijn vader en zijn jeugd en opleiding, gaat het in op de positie die Pacelli innam toen hij zijn werkzaamheden voor het pausdom begon. Als advocaat, voortgekomen uit de elite van pauselijke advocaten, werd hij uitgekozen om leiding te geven aan een afdeling die gespecialiseerd was in verdragen, die concordaten worden genoemd. In 1901 werd Pacelli opgenomen in het bureau van het Pauselijk Staatssecretariaat.

Pacelli werd de gezant tot de natiën. In profetische zin werd Pacelli het juridische contactpunt dat de hoerij van de koningen der aarde met het pausdom tot voltooiing bracht. In 1903 werd Pius X tot paus gekroond. Onmiddellijk begon hij het „intellectuele gif” aan te vallen dat „relativisme en scepticisme” voortbracht. De man die de campagne van Pius X leidde om het „modernisme” uit te roeien, was Umberto Benigni, die op hetzelfde kantoor werkte als Pacelli. Benigni verklaarde eens over een groep historici van wereldformaat dat zij mannen waren voor wie „de geschiedenis niets anders is dan een voortdurende wanhopige poging om te braken. Voor dit soort mens bestaat er slechts één remedie: de inquisitie!” Volgens Benigni diende een historicus die enige sympathie uitdrukte voor de denkbeelden die uit de Franse Revolutie voortkwamen, ter dood te worden gebracht.

Officieel leidde Benigni het propagandaministerie voor het pausdom, maar onofficieel leidde hij ook een clandestien spionagenetwerk, bedoeld om alle katholieken te identificeren die enige

sympathie koesterden voor het „modernisme”, dat zijn oorsprong had bij de koning van het zuiden. Uiteindelijk bracht zijn werk in 1910 een richtlijn voort die werknemers van het pausdom verplichtte een eed af te leggen, de zogenoemde Antimodernistische Eed. Deze is nog steeds van kracht. Om door het Vaticaan te worden tewerkgesteld, moet men zweren de modernistische ideeën te haten, die wij tegenwoordig communistische ideeën zouden noemen.

In de samenvatting van Cronwells boek staat op het schutblad: „In het eerste decennium van de eeuw hielp Pacelli, als een briljante jonge Vaticaanse jurist, vorm te geven aan een ideologie van ongekende pauselijke macht; gedurende de jaren 1920 maakte hij gebruik van sluwheid en chantage om in Duitsland macht op te leggen. In 1933 werd Hitler zijn volmaakte onderhandelingspartner en werd een concordaat gesloten dat aan de Katholieke Kerk religieuze en onderwijsvoordelen verleende in ruil voor katholieke terugtrekking uit sociale en politieke activiteit. Deze ‘vrijwillige’ abdicatie van het politieke katholicisme, vanuit Rome opgelegd, vergemakkelijkte de opkomst van het nazisme.”

Tijdens een kabinetsvergadering op 14 juli 1933 gaf Adolph Hitler diezelfde maand uiting aan zijn opvatting dat het door Pacelli met de nazi's tot stand gebrachte concordaat Duitsland „een vertrouwensbasis ... in de zich ontwikkelende strijd tegen het internationale Jodendom” had verschaft.

Cornwells boek werd niet goed ontvangen door katholieken die weigerden het bewijs te aanvaarden dat Pacelli de voornaamste reden was dat Hitler aan de macht kon komen, want Duitsland bestond in meerderheid uit katholieken. Pacelli had een overeenkomst gesloten die verhinderde dat de katholieke uitgeverij, katholieke persbureaus en katholieke scholen vanaf 1933 ook maar iets zeiden over de richting waarin Hitler zich bewoog. Het boek volgt de duidelijke antisemitische gezindheid van Pacelli, die daarna tijdens de Tweede Wereldoorlog paus werd. Op grond van het boek kunnen ten minste drie punten worden vastgesteld op basis van zeer betrouwbare historische bronnen.

Het eerste is de oorlogvoering van de koning van het noorden en de koning van het zuiden, zoals voorgesteld in Daniël hoofdstuk elf. In die oorlogvoering zijn de vijanden het katholicisme tegenover het atheïsme, de paus tegenover het communisme. Het andere punt is dat de paus tijdens de Tweede Wereldoorlog het nazisme als zijn volmachtleger tegen het atheïsme inzette, evenals de paus in 1989 het afvallige protestantisme als zijn volmachtleger inzette tegen het atheïsme van de USSR. Het boek duidt ook de interne en externe profetische structuur aan die wordt voorgesteld door de satanische boodschappen die voortkwamen uit het wonder te Fatima.

De grensoorlog van Rafia, weergegeven in vers elf en twaalf van Daniël elf, vertegenwoordigt de grensoorlog die zich momenteel in Oekraïne afspeelt. De oude oorlog was een hete oorlog; de tweede is de tweede proxyoorlog, waarbij de gevormachtigde legers in dodelijke interactie betrokken zijn. Rafia duidt de grensoorlog aan als een oorlog tussen de koning van het noorden en de koning van het zuiden, maar de profetie leert dat tot aan de spoedig komende zondagswet de hoer van Tyrus vergeten is, Izebel in Samaria is, en Herodias het verjaardagsfeest van Herodes heeft overgeslagen. Die drie getuigen van de rol van de koning van het noorden in deze huidige

geschiedenis, zijn dat zij achter de schermen aan de touwtjes trekt. De hete oorlogen, proxyoorlogen en koude oorlogen die plaatsvinden terwijl zij vergeten is, worden door haar gevormde legers volbracht.

Rusland is de koning van het zuiden, en het is thans verwickeld in een grensoorlog die wordt gefinancierd door de globalisten van de westerse wereld, voornamelijk de progressieve Democraten en de RINO-republikeinen (Republicans In Name Only) in de Verenigde Staten. Wanneer de Verenigde Staten in vers veertig van Daniël elf worden voorgesteld als het proxyleger van de koning van het noorden, zijn de twee profetische kenmerken ervan militaire macht en financiële kracht. De Verenigde Staten verrichten in Oekraïne hetzelfde werk als in 1989: de paus helpen tegen Rusland; en het proxyleger ter plaatse, dat Oekraïne verdedigt, is zó vol aanhangers van het nazisme dat zelfs de reguliere media het niet kunnen ontkennen. Rome gebruikt nu dezelfde proxylegers die zij gebruikte in de hete oorlog van de Tweede Wereldoorlog, en in 1989, om oorlog te voeren tegen Rusland. Lees het boek: *Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII*.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

“Evenzo, toen God op het punt stond aan de geliefde Johannes de geschiedenis van de kerk voor toekomstige eeuwen te openen, gaf Hij hem een verzekering van de belangstelling en zorg van de Heiland voor Zijn volk door hem ‘Iemand, den Zoon des mensen gelijk,’ te openbaren, wandelende te midden van de kandelaars, die de zeven gemeenten symboliseerden. Terwijl aan Johannes de laatste grote worstelingen van de kerk met aardse machten werden getoond, werd het hem ook vergund de uiteindelijke overwinning en verlossing van de getrouwen te aanschouwen. Hij zag de kerk in een dodelijk conflict gebracht met het beest en zijn beeld, en de aanbidding van dat beest opgelegd op straffe des doods. Maar toen hij voorbij de rook en het strijdgewoel heenblikte, aanschouwde hij een schare op de berg Sion met het Lam, die, in plaats van het merkteken van het beest, de ‘naam van Zijn Vader op hun voorhoofden geschreven’ hadden. En opnieuw zag hij ‘hen die de overwinning behaald hadden over het beest, en over zijn beeld, en over zijn merkteken, en over het getal van zijn naam, staande aan de glazen zee, met de harpen Gods,’ terwijl zij het lied van Mozes en van het Lam zongen.”

„Deze lessen zijn tot ons nut. Wij moeten ons geloof op God vestigen, want vlak voor ons ligt een tijd die de zielen der mensen zal beproeven. Christus heeft op de Olijfberg de vreselijke oordelen uiteengezet die aan Zijn tweede komst zouden voorafgaan: ‘Ye shall hear of wars and rumors of wars.’ ‘Nation shall rise against nation, and kingdom against kingdom: and there shall be famines, and pestilences, and earthquakes, in divers places. All these are the beginning of sorrows.’ Hoewel deze profetieën een gedeeltelijke vervulling vonden in de verwoesting van Jeruzalem, zijn zij meer rechtstreeks van toepassing op de laatste dagen.”

“Wij staan op de drempel van grote en plechtige gebeurtenissen. De profetie gaat snel in vervulling. De Heere staat voor de deur. Weldra zal zich voor ons een periode openen van overweldigende betekenis voor allen die leven. De geschilpunten van het verleden zullen opnieuw worden opgerakeld; nieuwe strijdvragen zullen opkomen. De taferelen die zich in onze wereld zullen afspeelen, worden nog niet eens vermoed. Satan is werkzaam door middel

van menselijke werktuigen. Degenen die zich inspannen om de Grondwet te veranderen en een wet tot handhaving van de zondagsviering te verkrijgen, beseffen nauwelijks wat het gevolg zal zijn. Een crisis staat ons vlak te wachten.”

“Maar Gods dienstknechten mogen in deze grote crisis niet op zichzelf vertrouwen. In de gezichten die aan Jesaja, aan Ezechiël en aan Johannes werden gegeven, zien wij hoe nauw de hemel verbonden is met de gebeurtenissen die op de aarde plaatsvinden, en hoe groot Gods zorg is voor hen die Hem trouw zijn. De wereld is niet zonder een heerser. Het verloop van de komende gebeurtenissen is in de handen van de Heere. De Majesteit des hemels heeft het lot der volken, evenals de belangen van Zijn kerk, in Zijn eigen hoede.” Testimonies, deel 5, 752, 753.